

2007.július

A strandon

A nap hatalmas korongja ontja a meleget, megvadult a hőmérő higánya, már negyven fok felé jár. Perzsel a nap, mintha hatalmas lángnyelvek nyaldosnák az ember bőrét. Folyik a veríték és ha egy kis szél lebben felsóhajtunk és szívjuk magunkba az enyhe fuvallatot. Meleg árasztja el a lakást, az enyhet adó fák hűvösét, a kiszáradt fű ropog a lábunk alatt. A por, mint finom púder száll mindenhová, a csukott ablakon is betalál, velünk él, kavargó, ahová lépünk a lábunk nyoma látszik. A folyondár (a kis szulák), rá se hederít a melegre, ontja virágait fehérén, pompázik a száraz fű között, rugóhoz hasonló hosszú gyökere talál még vizet lent a föld alatt. Pihegve fújtat a tüdő, az izmok tehetetlenségig ellazulnak, fárad a szervezet, pihenni kellene, de most az is nehezen megy. Némely emberből még a hang is erőtlenül jön elő, szinte nehezebbre esik a beszéd. A kánikula rátelepszik mindenre, éget, perzsel. Napközben kihalt az utca, mintha szellem faluban élnénk. A Duna-partján a nagy jegenyék és füzek árnyékában pihen a nép, alszanak, napoznak, esznek, főleg isznak, a gyerekek játszanak.

Termetes asszonyosság csörtet a lelógó fűzfaágak között, hatalmas szalmakalapját nem győzi elkapni, mert minden ág beleakad. Egyik kezében gyékény szatyor, amivel hadonászik és időnként hátra-hátra néz, majd elkurjantja magát: -Hol vagy Gyula?

Gyula elmaradva tőle egy-két ugrásra, éppen nagy igyekezettel tápászkodik fel a hasra esésből és fuldokolva felel: -Itt vagyok szívem.

-Gyere már, -ne tehetetlenkedj, förmedt rá a neje-így sohasem fogunk lepakolni.

-Jövök Macókám, jövök, de te olyan iramot diktálsz, hogy nem tudok veled tartani.

-Persze hogy nem, mert puha vagy Gyuszi, egy kis menésbe bele akarsz halni. -Gyula megállt, mert már nem kap levegőt, a két szatyor és a hátizsák úgy meggörnyesztette, hogy csak a feje látszik ki a csomagok közül. Félénken megszólal a csomagok alól:

-Válassz már valami helyet Macókám, mert nem bírom tovább.

-Ne nyűgösködj Gyuszusom, hanem embereld meg magad, gondolj arra, hogy estig majd kipihened a fáradságot.

-Mond Macóm, itt miért nem lehet lepakolni?

-Miért?-miért?-hát nem hallod, mekkora zaj van itt, én estig ettől megzavarodok.

-Hát amott a jegenyefánál jobb lett volna, úgy hiszem.

-Te csak hiszed Gyuszám-és azt nem vetted észre ugye, hogy az útról hogy hordta le a szél a port-hogy nézett volna ki a frizurám estig.

-Hát ülünk akkor oda a nagy rekettye bokor mellé-szólt Gyula bátortalanul.

-Magadnál vagy Gyulusom?-abba a szűnyog fészekbe akarsz telepíteni, hogy két hétig vakarózok utána. Hát milyen szemed van neked apám, hogy nem tudsz egy jó helyet meglátni-nem is érdekel ugye? Gyorsan le akarsz rakni, nem számít akármilyen gazba, aztán te meg be a vízbe, engem meg egyenek a legyek.

-Mancikám ne beszélj badarságokat, én a legjobb helyeket találom neked, de egyik sem tetszik.

-Na nézd ott balra, látod azt a nagy fűzfát, ott igazán jó hűvös lehet és nem látok ott henteregni senkit.

-Te Gyuszi!-rivallt párjára-meg akarsz undorítani, nem látod mellette ott a vécé-egész nap szagoljam az illatát? Jó, hogy nem mondod, álljak be mindjárt vécés néninek, még pénzt is kereshetnék veled.

-Ne túlozz Macókám, de könyörgök telepedjünk le valahová, mert már rosszul leszek ebben a melegben.

-Rosszul leszel -rosszul leszel- de nincs egy használható ötleted, ülj le ide te anyámasszony katonája, majd én körülnézek. De figyelj rám, ha intek, akkor hozod utánam a csomagokat-de nehogy valamit elhagyj, mert kitelik tőled amilyen nyámnilya vagy.

Gyula leült érezte, hogy ép ideje már, mert úgy elhagyta az ereje, hogy az ájulás környékezte. Szomjas volt nagyon, de nem merte kinyitni a hűtőtáskát, mert ha jön az intés, vagy a hívó szó, készenlétben legyen. Élete párja kerülgette a fekvő, hentergő embereket és megállapította egy-egy bikinis hölgy láttán, amint a helyes popsiját süttette-ha ezt meglátja a Gyula, úgy megnézi, hogy talán kiesik a szeme. Nem messze még nagyobb borzadályt látott, egy nő melltartó nélkül barnította fehér kebleit. Mindjárt más irányba vette az útját-ez a látvány nem való a Gyulusnak, felkorbácsolná benne az idegeket. Magában pedig morogta, hogy az ilyen szemérmetlen nőket ki kellene tiltani a strandról. Az irigység hatalmas haragot gerjesztett benne, sóhajtott-na hát az én időmben-és nem fejezte be a mondatot. Végig nézett magán és elképzelte, ha levennie a melltartót, hogy nézne ki. Brr, rázkódott meg, a nagy lógó melleire gondolva-talán elsüllyedne szégyenében. A nagy látványosság el is feledtette vele, hogy vajon merre van Gyula, de akárhogy erőltette a nézését, nem látta sehol. Ez eltűnt-vagy a föld nyelte el, szeme elé tette a kezét ellenzőnek, hogy jobban lásson, de csaknem látta sehol. Már az a gyanúja támadt érző női lelkében, hogy egyetlen párja valahol a női bájakat szemléli olyan behatóan, hogy ő róla már el is felejtkezett. Már kezdett belsejében foryogni a méreg és egy kétségbe esett kurjantást küldött a fürdőzők feje felett:-Gyula hol vagy!?

Gyula a neve hallatán kidugta a fejét a csomagok fölé és sapkájával integetett-itt vagyok szívem. Mancsi határozott intésére felmálházta magára a csomagokat és elindult a jól ismert hang irányába. Mancsi összehúzott szemmel, toporogva várta és hirtelen rázúdította szemrehányásait.

-Te Gyula, úgy mozogsz, mint egy lajhár, már attól félttem, hogy valaki idetelepszik a kiválasztott helyemre, mire te ide cammogsz.

-De nem így történt szívem.

-Nem, a szerencsédre-nem is tudom elképzelni, hogy tudsz ilyen tesze-tusza lenni.

-Siettem én aranyom, siettem- de mire ennyi fürdőző között ide kacskaringóztam, hát időbe telett. Meg már lásd be, én sem vagyok mai gyerek szívem.

-Azt észre vettem, ha nem is mondod,-húzta el az asszony a száját gúnyosan.

-Mutasd meg szívem, hova tegyem a napozó ágyat-ide jó lesz?-mutatott balra Gyula. -Talán ide, vagy mégis jobb lesz oda?-Gyula elhelyezte a pihenő helyet, mire Mancsi rászólt.

-Ne arra-fordítsd meg erre a fejrészét. A plédet duplán terítsd bele, mert különben tör ez a műanyag vacak.

-Úgy lesz szívem-úgy lesz-na most már bele is ülhetsz.

Mancsi letelepedett, egy mély sóhaj hagyta el a száját, még a szemét is lecsukta, nagy élvezetében nyögdecsejt nagyokat. Gyula lerogyott a kiszáradt fűre, matatott erre,matatott arra,mire nehezen rátalált a hűtőtáska cipzárjára. Sercegve nyílt a zár. Mancsi felkapta a fejét:

-Gyulus a málnát idd, ne a narancsot, mert én azt ki nem állom.

-Igen szívem-igen, és jólesően kortyolta a hűvös folyadékot.

-Te Gyulus, nehogy egyszerre mind megvedeld-szólt Mancsi-oszt be fiam egész délutánra.

-Úgy lesz aranyom, úgy lesz,de most nagyon szomjas voltam,ez nagyon jól esett.

-Vetközz le Gyuszim, mindjárt nem lesz annyira meleged, de egy helyre rakd a göncöket, nehogy valami elveszen.

-Igen Macókám, már gondoltam én is rá, mindjárt megszabadulok a ruháimtól. Gyula tempósan vetközött, minden ruhadarabot kétszer átnézett, szépen összehajtva tette le, ami eléggé időigényessé tette a műveletet.

-Te Gyulus-szólt rá Macóka, a sötét szemüveg árnyékából-ha így folytatod, eljön az ősz, mire elkészülsz.

-Pillanat szívecském, pillanat és máris csobbanok a vízbe. Gyula már indult a víz felé, de Macóka rászólt:-a cipőd és a zoknikat is levethetné talán?

-Jaj de szórakozott vagyok,de jó,hogy szóltál-azzal leült a fűbe lehúzni a cipőt. Öt perc múlva még egyik lábát sem sikerült megszabadítani a cipő fogságából, mert úgy össze csomózta a fűzöt,hogy nem volt képes kibogozni.

-Jaj Gyuszókám, hogy tudsz ilyen két balkezes lenni, nem boldogulsz egy cipőfűzővel.

-Mindjárt Macókám, mindjárt, csak letörött a körmöm és így egy kicsit nehezen megy-azzal rántott egy nagyot a fűzön, ami elszakadt és így megszabadult a cipőktől. Na végre, sóhajtott, a talpa alatt érezte a homokot, élvezte azt a csiklandó, bizsergető érzést, amit a cipő szorítása után érzett. Már iramodott volna a víz felé, de Macóka megállította-Gyuszikám drágám, ha már lábon vagy adnál egy szendvicset? Nagyon megéheztem már, gondolom te is éhes lehetsz, egyél te is fiam, mielőtt fürdeni mész. Gyula pakolászott, egy szendvicset oda nyújtott Mancikának, egyet magának készített elő. Már harapni akart, mikor élete párja méltatlankodni kezdett: -de Gyuszmuszom tudod, hogy a szalámisat nem szeretem, légy szíves cseréld ki sonkásra. Gyula keresett egy sonkás szendvicset és átnyújtotta Macónak. Gyula a plédre telepedett és harapta a szalámis szendvicset, étvágyát feltüzelték az illatok, még a szeméit is behunyta majszolás közben. Amint roppant a paprika a szalámi között, az ízek jólesően keveredtek a szájában, nagy-nagy elégedettség látszott az arcán. A nagy kulináris élvezettől meg sem igen hallotta, amint Macóka már másodsor szólította: -Gyulám, Gyulusom, töltsél egy pohár üdítőt, ne a málnából fiam, a narancsból kérek. Nehogy mind a hűtőtáskából öntsöd, felét a langyosból, mert nem akarok két hétig krákogni. Szájához emelte a poharat, belekóstolt, meg lehetett elégedve az ital hőfokával, mert utána leöntötte mindet. -Légy szíves tölts még egyet drágám- nyújtotta vissza a poharat-nagyon szomjas vagyok. Ha lehet, úgy vegyítsd, mint az előbbit, az nagyon jó volt. Amíg Gyula az itallal ügyködött, addig a szendvicisére egy hatalmas döglégy telepedett, a zsemle púpján rugdalózva tisztította a lábait. Macóka felsikoltott:-Gyula!-hajtsd el azt a dögöt az ozonádról! Gyula oda csapott az üresen levő kezével akkorát, hogy a zsemle lángossá lapult. A másik kezében az éppen teletöltött pohár tartalma szétloccsant a pléden.A légy megsértődve támadó zümmögéssel szálldosta körül, hogy elvette tőle a prédának kiszemelt szendvicset.

-Nézd ezt a dögöt-dohogta Gyula-még a végén kiveri a szememet-a meglepetéstől nagy karlendítésekkel igyekezett elkergetni ökelmét. A légy megunta a harcot és elhúzott az emberek feje fölött olyan zümmögéssel, mint egy kisebb repülő.

-Gyulusom-hangzott a hitvesi felszólítás-töltsél fiam, mert szomjan halok. Gyula vette a hűtőtáskát, töltött, vegyített, feltérdepelve átnyújtotta az italt. Már Macóka kezébe volt a pohár, amikor a futbalozó gyerekek labdája telibe találta, olyan erővel,hogy kirepült a kezéből,messze a homokba. Szólni sem tudott ijedtében, csak pulykavörösen hápogott ezen a fertelmes cselekedeten. Mikor szóhoz jutott, rikácsolva mondta:-Gyulusom, pakolj össze,én ilyen csürhe között nem leszek tovább!

-Macókám szívem, gyere keresünk egy nyugodtabb helyet, biztos csak véletlen volt az a labda.

-Nem Gyulus, én nem keresek,megyünk haza.

-De szívem, én még nem is fürödtem.

-Úszni mi?-alighanem te azokra a gömbölyű seggű nőkre vagy kíváncsi-ugye?

-De Macókám-hápogott Gyula.

-Na pakolj,mert én megyek-azzal a táskájával elindult a kijárat felé.

Gyula kénytelen, kelletlen összepakolt és loholt Macóka után. A kijáratnál utolérte, ahol még mindig mérgelődött, dohogott mindenkit okolva.

-Ne mérgelődj szívem-nyugtatta Gyula-ahol ennyi nép összejön, ott előfordul ilyen. Nem kell mindenen megsértődni, nem kell mindent mellre szívni.

-Te könnyen beszélsz-mérte végig szikrázó szemekkel Macó-te legalább kipihented magad. De én?-és keserűen elhúzta a száját, ami úgy is maradt.